

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1144/2493

พนักงานอัยการกรมอัยการโจทก์ นายชีวเต็ง

ย่อ / หลักกฎหมาย

บริษัทจำกัดมีลวดเก็บไว้ในโกดังของบริษัท โดยมีแขกยามเฝ้ารักษา ย่อมถือว่าลวดอยู่ในความครอบครองของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคล เมื่อไม่มีการแจ้งปริมาณและสถานที่เก็บอันเป็นการฝ่าฝืนประกาศของคณะกรรมการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคฯ ในกรณีเช่นนี้ต้องถือว่า บริษัทเป็นผู้กระทำความผิดหรือผู้จัดการไม่มีความผิดเป็นส่วนตัวข้อเท็จจริงได้ความไม่ตรงกับที่บรรยายฟ้องหรือไม่สืบให้สมฟ้อง ก็ไม่จำต้องวินิจฉัยในเรื่องของกลางและเรื่องจ่ายเงินรางวัล ให้คืนของกลางไปโจทก์ฟ้องหาว่า จำเลยทั้งสองสมคบกันฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการฯ โดยไม่แจ้งปริมาณและสถานที่เก็บลวดสังกะสี ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคฯ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ฎีกาศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า เดิมลวดของกลางเป็นของบริษัทอิสต์เอเชียติกฯ ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ให้ขายได้ ครั้นวันที่ 26 ตุลาคม 2491 ลวดรายนี้จึงตกไปอยู่ในโกดังของบริษัทอันเชียง จำกัด ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นผู้จัดการและกรรมการบริษัทอันเชียง จำกัดซื้อในนามบริษัท ชำระราคาโดยเช็คของบริษัทและลงบัญชีเงินสดของบริษัท จึงเห็นว่า ลวดของกลางรายนี้เป็นของบริษัทอันเชียง จำกัด ได้เก็บไว้ในโกดังของบริษัท โดยมีแขกยามเฝ้ารักษา ก็ย่อมเห็นได้ประจักษ์ว่าอยู่ในความครอบครองของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้บริษัทเป็นผู้กระทำความผิดได้จะโอนความผิดให้ไปตกอยู่แก่กรรมการหรือผู้จัดการเป็นส่วนตัวหาได้ไม่จำเลยจึงไม่มีความผิด ทั้งข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางพิจารณาก็ไม่ตรงกับข้อที่บรรยายในฟ้องจึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ยกฟ้องในส่วนตัวจำเลยที่ 2 ของกลางคืนไป คุณบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมาย คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1144/2493 พนักงานอัยการกรมอัยการโจทก์ นายชีวเต็ง

คำพิพากษา

แช่เตีย ที่ 1 นายม่วงเตี้ย แช่เตีย ที่ 2 จำเลย ป.พ.พ. ม. 69, ม. 70, ม. 72 กฎหมายลักษณะอาญา ม. 27, ม. 28 พ.ร.บ.ควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคและของอื่น ๆ ในภาวะคับขัน พ.ศ.2488 ป.วิ.อ. ม. 192 บริษัทจำกัดมีลวดเก็บไว้ในโกดังของบริษัท โดยมีแขกยามเฝ้ารักษา ย่อมถือว่าลวดอยู่ในความครอบครองของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคล เมื่อไม่มีการแจ้งปริมาณและสถานที่เก็บอันเป็นการฝ่าฝืนประกาศของคณะกรรมการควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคฯ ในกรณีเช่นนี้ต้องถือว่า บริษัทเป็นผู้กระทำความผิดหรือผู้จัดการไม่มีความผิดเป็นส่วนตัวข้อเท็จจริงได้ความไม่ตรงกับที่บรรยายฟ้องหรือไม่สืบให้สมฟ้อง ก็ไม่จำต้องวินิจฉัยในเรื่องของกลางและเรื่องจ่ายเงินรางวัล ให้คืนของกลางไปโจทก์ฟ้องหาว่า จำเลยทั้งสองสมคบกันฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการฯ โดยไม่แจ้งปริมาณและสถานที่เก็บลวดสังกะสี ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคฯ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ฎีกาศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า เดิมลวดของกลางเป็นของบริษัทอิสต์เอเชียติกฯ ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ให้ขายได้ ครั้นวันที่ 26 ตุลาคม 2491 ลวดรายนี้จึงตกไปอยู่ในโกดังของบริษัทอันเชียง จำกัด ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นผู้จัดการและกรรมการบริษัทอันเชียง จำกัดซื้อในนามบริษัท ชำระราคาโดยเช็คของ

บริษัทและลงบัญชีเงินสดของบริษัท จึงเห็นว่า ลวดของกลางรายนี้เป็นของบริษัทอันเชียง จำกัด ได้เก็บไว้ในโกดังของบริษัทโดยมีแขกยามเฝ้ารักษา ก็ย่อมเห็นได้ประจักษ์ว่าอยู่ในความครอบครองของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้บริษัทเป็นผู้กระทำผิดได้จะโอนความผิดให้ไปตกอยู่แก่กรรมการหรือผู้จัดการเป็นส่วนตัวหาได้ไม่จำเลยจึงไม่มีความผิด ทั้งข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางพิจารณาก็ไม่ตรงกับข้อที่บรรยายในฟ้องจึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ยกฟ้องในส่วนตัวจำเลยที่ 2 ของกลางคืนไป(เลขฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ-ประมวล สุวรรณสร-นาถปริญญา)แหล่งที่มาของผู้ช่วยผู้พิพากษาศาลฎีกาแผนกหมายเลขคดีดำศาลฎีกาหมายเลขคดีดำศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเลขเหตุคำพิพากษา: โจทก์ฟ้องหาว่า จำเลยทั้งสองสมคบกันฝ่าฝืนประกาศคณะกรรมการฯ โดยไม่แจ้งปริมาณและสถานที่เก็บลวดสังกะสี ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภคศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้องศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้ ให้ลงโทษจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 ฎีกาศาลฎีกาฟังข้อเท็จจริงว่า เดิมลวดของกลางเป็นของบริษัทอีสต์เอเชียติก ๆ ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ให้ขายได้ ครั้นวันที่ 26 ตุลาคม 2491 ลวดรายนี้จึงตกไปอยู่ในโกดังของบริษัทอันเชียง จำกัด ซึ่งจำเลยที่ 2 เป็นผู้จัดการและกรรมการบริษัทอันเชียง จำกัดซื้อในนามบริษัท ชำระราคาโดยเช็คของบริษัทและลงบัญชีเงินสดของบริษัท จึงเห็นว่า ลวดของกลางรายนี้เป็นของบริษัทอันเชียง จำกัด ได้เก็บไว้ในโกดังของบริษัทโดยมีแขกยามเฝ้ารักษา ก็ย่อมเห็นได้ประจักษ์ว่าอยู่ในความครอบครองของบริษัทซึ่งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย ในกรณีเช่นนี้บริษัทเป็นผู้กระทำผิดได้จะโอนความผิดให้ไปตกอยู่แก่กรรมการหรือผู้จัดการเป็นส่วนตัวหาได้ไม่จำเลยจึงไม่มีความผิด ทั้งข้อเท็จจริงที่ได้ความตามทางพิจารณาก็ไม่ตรงกับข้อที่บรรยายในฟ้องจึงพิพากษาแก้คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ให้ยกฟ้องในส่วนตัวจำเลยที่ 2 ของกลางคืนไป

องค์คณะ

เลขฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ · ประมวล สุวรรณสร · นาถปริญญา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/1144/2493>